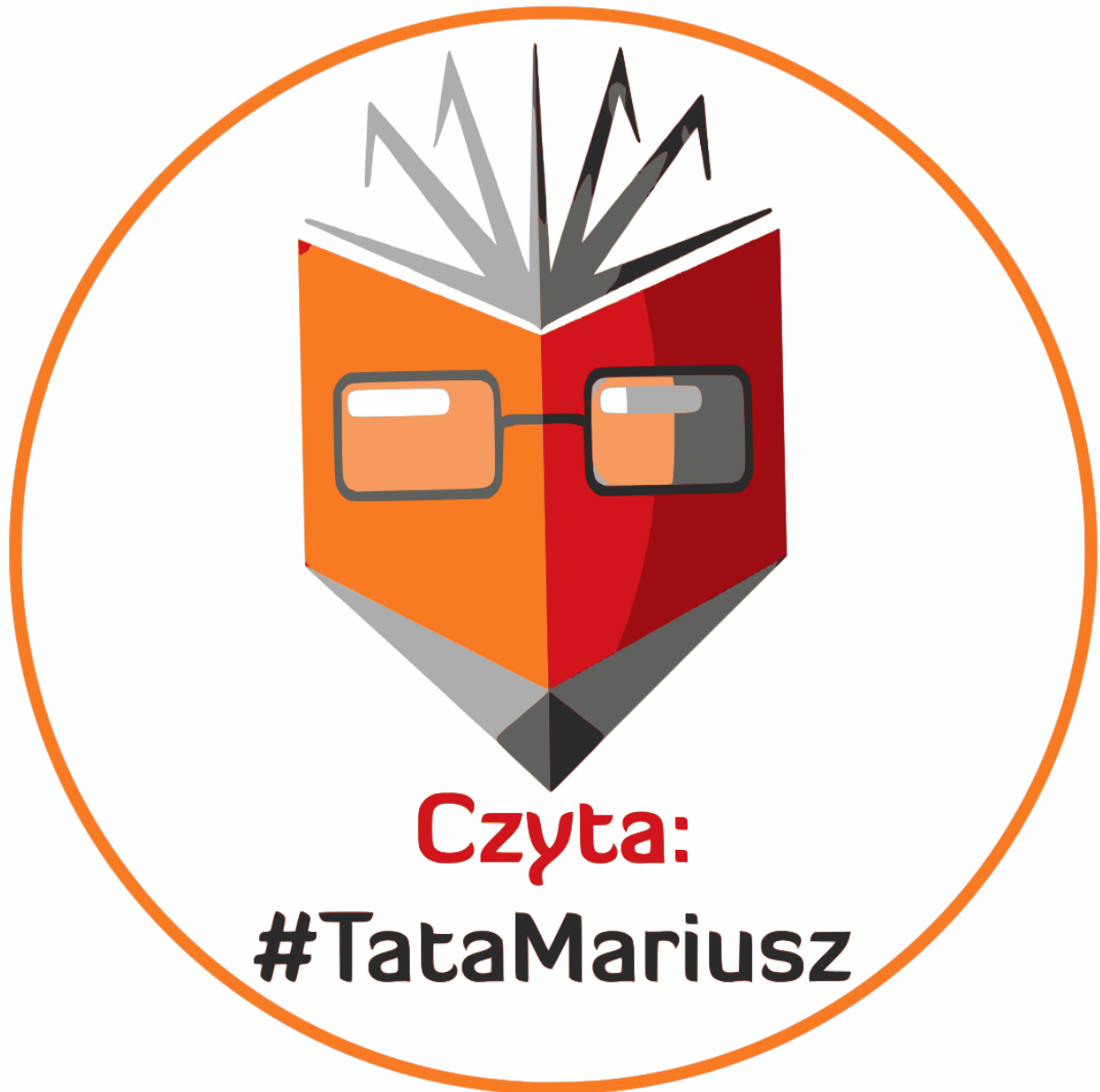

Czyta: #TataMariusz

Dorota Frątczak

Siwek

Wszelkie kopiowanie i rozpowszechnianie utworów w jakiegokolwiek formie bez zgody autora będzie rodziło skutki prawne na podstawie ustawy z dn. 4 lutego 1994 r. o Prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Czyta:
#TataMariusz

Oto wielka jest nowina,
koń się wybrał do Konina –
koń nad konie, stary Siwek,
który miał srebrzystą grzywę!

Siwek chciał na stare lata
zwieźć choć kawałek świata,
bo w niewielkiej żył stadninie,
co mieściła się w Chalinie.

Chalin był wioszczką małą,
w której się niewiele działo,
więc się Siwek strasznie nudził,
ciągle zrządził i marudził.

Dawno temu, gdy był młody,
lubił skakać przez przeszkody,
więc go brano na zawody,
by wygrywał cud-nagrody.

Siwek skakał tak wspaniale,
że zdobywał wciąż medale.
Wszyscy czcili go, wielbili
i na rękach wręcz nosili.

Siwek skakał długie lata,
chciał być nawet mistrzem świata –
mistrzem w skokach przez przeszkody.
Nagle... przestał być już młody!

Nim w swych latach się potapał,
już do skoków stracił zapał,
ale twierdził, że jest jary
i nie bardzo jeszcze stary.

Będąc zacnym emerytem,
snuł swe plany piękne, skryte.
Pragnął wyrwać się z Chalina
i dać nogę do Konina.

Myślał sobie: „Otóż Konin
jest na pewno miastem koni,
tylko koni, a nie ludzi,
więc nie będę się tam nudził”.

I nie mówiąc nic nikomu,
po cichutku, po kryjomu,
w mig opuścił swą stadninę,
znajdującą się w Chalinie.

Do Konina ruszył żwawo,
wpierw biegł w lewo, potem w prawo,
w końcu prosto już przed siebie
pod pogodnym pędził niebem.

Gnał przez pola, łąki, lasy
i nie zbaczał wcale z trasy,
choć kusila go wycieczka
po wioseczkach i miasteczkach.

Siwek w czasie swej wyprawy
żywił się kępkami trawy
i pił wodę niezbyt świeżą
z rzek i stawów, czasem z jezior.

Posilony, pokrzepiony
mknął jak strzała w obce strony,
mknął, aż dotarł do Konina,
gdy się nowy dzień zaczynał.

Zrazu pusto było w mieście,
lecz po jakimś czasie wreszcie
Siwek ujrzał tabun ludzi,
których miejski zegar zbudził.

Zwierzak parsknął: „Nie do wiary!”
i założył okulary.
„To doprawdy koniec świata!
Wzrok mi wielkie figle płata!

Wszędzie widzę tylko ludzi
i już się przestaję łudzić,
że wypatrzę w końcu konie,
swoje konie wymarzone”.

Siwek miał nietęgą minę.
„Ja bez koni tutaj zginę.
Wracam zatem do stadniny,
do przyjaciół i rodziny”.

Gnał przez pola, łąki, lasy
i nie zbaczał wcale z trasy.
Nie kusił go wycieczka
po wioseczkach i miasteczkach.

Bardzo tęsknił za swym domem,
za tym, co jest mu znajome,
tęsknił mocno za stadniną,
za bliskimi, za rodziną.

Gdy do domu w końcu dotarł,
łzy wzruszenia z oczu otarł,
bowiem nie ma to jak w domu.
Komu to powtórzyć, komu?

